

Урежда
редакционен
комитетъ.

Годишен абонаментъ
120 лей. За странство
250 лей. Обявления
по споразумение

П Р О Б У Д А

Отговоренъ
редакторъ
Н. АТАНАСОВЪ

Redacția și Administ.
Tip. „PROGRESUL“
Silistra

„PROBUDA“

Седмичен вестникъ за политика и обществени знания

Ziar Săptămânal

ПО ПОЛОЖЕНИЕТО

Пощенската шпионска афера въ Букурещъ, както и последвалитъ вълнения между студентството, желъзничаритъ и работницитъ отъ Плоещъ и Праховски окръгъ, станала причина да се създаде военното положение, макаръ и частично въ Романия. По този поводъ, както въ камарата, така и въ печата, опозицията се нахвърля съ много остра критика противъ управляющата Национал-Царанистка партия, която редъ години се е борила противъ военното положение въ мирно време, а сега, когато е на път, тя го въвежда съ законъ. Тая критика бѣ отправена противъ водителитъ на партията г. г. Маниу, Михалаки, Вайда и др., изтъквайки и напаметувайки имъ случантъ при които тѣ сж възставали противъ воен. положение и най енергически сж протестирали. Поради това министъръ председателя г. Вайда въ камарата, и пресата направи много бележити декларации. Той декларира: „това възприето положение не значи друго освенъ, отблъсване агитациитъ, както отъ крайнитъ левичари, така и отъ крайнитъ десничари, които сж най опасни сега и при сегашното положение въ което се намира държавата. За обикновеннитъ агитации сж достатъчни законитъ ни за мирно време, които немогатъ да се прилагатъ бързо и често много се бавятъ въ съдилищата.“

Извънреднитъ мѣрки по бързата преседира сж отъ такова естество, че могатъ много бързо да откриятъ отровата и да наложатъ веднага нужнитъ санкции.

Военното положение може би нѣма да спре съвсемъ създаденитъ агитации, но безъ друго ще внесе едно затишие. Достатъчно е всички да взематъ предвидъ решението на правителството за най строгото и бързо изказание за каквато и да е

агитации. Тѣзи агитации сж повърхностни и не могатъ издѣно да раздвижатъ селското население, което съставлява 80% отъ населението въ държавата и което е привързано къмъ своята собственост. Не се измина нито седмица отъ тия изявления и работницитъ отъ желъзнопътнитъ работилници въ ул. „Гривица“ Букурещъ, обявиха стачка и то следъ като правителството имъ удовлетвори исканията по заплатитъ. Работницитъ смѣтнаха, че това тѣхно удовлетворение е слабостъ на правителството и веднага предявиха искания, подклаждани отъ вънъ и които нѣматъ нищо общо съ тѣхнитъ професионални интереси. И тѣкмо тукъ се долавя тенденцията, че въ тая акция има външна политическа намѣса за въвеждане размирици въ държавата. Тѣхнитъ искания бѣха: премахване военното положение, отмяняване решението за разтуряне на комунистическата партия и всичкитъ нейни разклонения, които носятъ въ разнитъ окръзи разни имена, както напимѣръ въ нашия край „селски работнически блокъ“. Правителството взема бързи мѣрки, като се опита по миренъ начинъ да опразни работилницитъ, обаче работницитъ, подстрекавани отъ провокатори, сж оказали съпротива като сж стреляли върху полицията и войската. Понеже времето е било напреднало 6 часа вечерта, войската се е ограничила, безъ да стреля и пазила цѣла нощъ работилницитъ да 6 часа сутринта. Понеже и до тогава работницитъ поканени не сж опразнили работилницитъ, дадена е била заповедъ на войската да стреля и работницитъ следъ като привършили куршумитъ, войската опразнила работилницитъ и сж биле арестувани 2000 души работници межу които е имало и чужденци. Отъ тази престрелка наа 4 души убити и 25—30 ранени.

САВКА И. БОЖАНОВА АПТЕКАРКА

Съобщавамъ на почитаемата си клиента, че наехъ бившата аптека на г. Н. Д. Корбяну, въ улица „Режина Мария“ № 5 (въ локала на бившата аптека на Т. Пучеря).

Аптеката е снабдена съ всички видове лекарства и специалитети отъ най-добъръ асортиментъ, така сжщо различни видове одиколони, каучуци, сапуни, паста за зъби, креми най-доброкачествени, доставени отъ най-ренумиранитъ фабрики.

Рецептитъ и всѣкакви поръчки се изпълняватъ веднага, най-съвестно и при най-износни цѣни.

3—10

Новия законъ за лозята.

Силистренска Земледѣлческа Камара.

НАРЕЖДАНЕ:

Въз основа правилника за прилагане на новия законъ за лозята, публикуванъ въ Държ. вест. № 243 отъ 17 октомврий 1932, всѣкакво ново засаждане или допълване на лозята ще става само съ разрешение отъ земледѣлческата камара.

За да може да се вземе такова разрешение, интересующитъ ще трѣбва да се отнесатъ съ обгербовано заявление до камарата, въ което да укажатъ: Името и презимето си, мѣстожителството си, занятieto си, пространството, което ще засаждатъ или допълватъ мѣстността съ съседитъ, сорта на лозитъ, които желаятъ да засаждатъ, процента на липсата, ако ще допълватъ лозята си.

Засажданията и допълванията ще ставатъ само съ сортове, удобрени отъ Земледѣл. камара, отъ опредѣленитъ за тази областъ видове отъ Министерст. на Земледѣлието.

Всѣкакво засаждане или допълване, извършено следъ 17 октомврий 1932 год., безъ нужното разрешение отъ камарата и съ неудобрени сортове ще се унищожава по административенъ редъ. За засажданията съ прякоплодни хибриди се изисква обгербовано заявление до камарата.

Нарушителитъ ще се наказватъ съ глоба отъ 25—50 лей на парче (прѣчка), конфискация на прѣчкитъ и унищожаване на лозето.

Допустимати подложки за засаждане.

1. Берландиери X Рипария Коберъ 5 б.б.
2. „ „ „ Телеки 8 б.
1.2. За всѣкакъв видъ посеви, издържащи до 30—40 на сто варъ.
3. Рипария X Рупестрисъ 10114
3. За плитки, твърди и сухи почви издържащи до 25—30 на сто варъ.
4. Рипария X Рупестрисъ 3309
4. За дълбоки плодородни почви, издържащи до 25—30 на сто варъ.
5. Шасла X Берландиери 41 б.
5. За много сухи и варовити почви, издържащи до 50—60 на сто варъ.
6. Рипария Глоире (Порталисъ)
6. За дълбоки черно земни и плодородни неваровити почви, въ равнини и издър. до 10 на сто варъ.
7. Берландиери X Рипария 420 а.
7. За плитки, твърди и сухи почви, издържащи до 30—40 на сто варъ.

Допустимати видове грозда.

ЗА ВИНО

За бѣли вина Фетеаска бѣла
Реслингъ

Памидъ
Семендра
Кръмпошия
Брагина
Семилонъ
Тъмѣйоса

За черни вина

Гъмза
Кебернетъ
Негру въртосъ
Рара неагра

ДЕСЕРТНИ

Ранни
Перла де Чапа
Лигнианъ

Хамбургски мискетъ
Бѣли корни
Черни корни
Алварна

Обикновенни
Шасла доре
„ руже
„ мискетъ
„ напалеонъ

Късни

Афузъ Али
Червена разакия

Анализът на почвата

Всѣко едно заявление до камарата за искане разрешение за засаждане на лозе, трѣбва да бъде придружено и съ проба отъ прѣстъ.

Пробата се взема така:

1) Изкопава се една квадратна дупка дълбока 70 с. м. и 40—60 с. м. широка. До една отъ стѣнитѣ на дупката се отстранява тревата съ коренитѣ на дебелина 2 с. м. и широчина 10—15 с. м. Поставя се парче платъ на дъното и отъ почистената частъ на стѣната съ лопата се изрезва частъ отъ прѣстъта на широчина 5—6 с. м., разбирасе, отъ горе на долу, като се остави прѣстъта да изпада върху плата на дъното. Това въ случай, когато почвата и подпочвата сѣ еднакви. Платътъ съ 2—3 кгр. прѣстъ се изважда на вѣнъ, размѣсва се добре и отъ нея се поставя въ малка кесия само $\frac{1}{2}$ кгр прѣстъ, която ще служи за тѣй наречената проба, останалата прѣстъ отъ платътъ се махва.

2) Ако прѣстъта е еднаква въ цѣлото мѣсто, което ще се седи и почвата и подпочвата не се различаватъ, взематъ се 2—3 проби отъ двата жгъла на лозето и отъ средата, и то ако мѣстото е четвъртито. Тѣзи 2—3 проби по $\frac{1}{2}$ кгр. се смѣсватъ и образуватъ пробата, която се изисква да се анализира.

3) Ако почвата на цѣлото мѣсто не е еднообразна, т. е. желта, червена, черна и др., тогава се взема проба отъ всѣки видъ, по горепомнатия начинъ, и всѣка проба въ отдѣлна кесия се изпраща за анализъ.

4) Ако почвата се различава отъ подпочвата, пакъ така се взематъ

отдѣлни проби въ кесии и всички-тѣ кесии се поставятъ въ една торба.

5) Лицата, които не ще могатъ лично да се явятъ въ камарата съ пробитѣ си, ще трѣбва да поставятъ въ кеситѣ си по една бележка, която да съдържа: нумара на пласта, смѣтайки се отъ горе на долу; мѣстоположението на мѣстото—баиръ, равнина, долина и пр. Изложение на югъ, северъ, изтокъ, западъ и пр. Физически със-

тавъ—тежка, лека, средня и пр. и името и презимето.

Вследствие анализа на пробитѣ изпратени и предъ видъ сведенията въ бележките, камарата може да опредѣли и препорѣча на всѣки заявителъ подложките, които отговарятъ на прѣстъта отъ лозето му.

Анализата се извършва отъ специалисти при камарата съвършенно безплатно.

„ЕДНО СРАВНЕНИЕ“

Отъ 12 години, балканскитѣ малцинства се борятъ, за да имъ се приложатъ искрено условията отъ Версайския договоръ, обаче всѣки победителъ измислюва всевъзможни тълкувания и измислици, за да се избѣгне прилагането на договора, при всичко че е подписанъ отъ държавния ѝ делегатъ, и въ името на господарството. Едни отъ победителитѣ, за да докажатъ, че тѣхнитѣ измислици сѣ верни, отказватъ предъ реалността, съществуващото на подобни малцинства, под претекстъ, че сѣ „СЛАВЯНИ“, които сѣ изчезнали отдавна, и не нѣматъ право да се именуватъ малцинства; други победители признаватъ съществуването на малцинствата но доказватъ съ лъжливи документи и агенти провокатори, че тия малцинства ровятъ основитѣ на държавната безопасностъ и сѣ информационни бюра, които шпиониратъ и подкопаватъ държавата, която ги е анексирала. Разбира се, че подобни лъжливи измислици сѣ вече стари песни, отъ Хамидовия режимъ, и гонимия ефектъ е плачовенъ предъ обективни оценителни и стари дипломати, които сѣ

видели, чули и врѣли въ подобни казани.

Никой отъ победителитѣ не иска да приложи основния законъ отъ Международното право, „*Annexion par attraction*“ т. е. „Привличане чрезъ обичъ“, напротивъ, противъ тоя цивилизованъ и модеренъ законъ, всички победители прилагатъ: насилие, ярести, побой, изтезания, всевъзможни процеси, секвестри, осжждания, изгонвания и всевъзможни низки средства, за да откачатъ най-нечувствителния човѣкъ, или да се откаже отъ своя родъ т. е. „Да се денационализира“, или да се махне, било съ добро зло, или убийство.

Подъ тоя потокъ на излостности, убийства и насилие, малцинствата отъ Балканския полуостровъ се организираха въ революционери комитети, съ една военна организация, като апелираха на свѣтското общественно мнение. Веднага имъ се дадохъ морални и материални помощи, отъ всичките държави: Италия, за да парализира френското влияние на Балканитѣ чрезъ албанския мостъ, подаде ръка на македонскитѣ и хърватски шефове,

като имъ достави всички материални морални средства, противъ диктатурата и терора на Сърбитѣ въ Югославия, а Болшевишката Русия, веднага образува бюрото за Балканитѣ въ Виена и отпусна стотини милиони и хиляди агенти, за да парализира Сръбския империализъмъ. Ефектитѣ на Италианския фасцизъмъ и на Руския болшевизъмъ, дадохъ неочаквани резултати. Велика Сърбия-Югославия, се разкли и върви къмъ разкапване. Хървати, боснаци, херцеговинци, черногорци, македонци, далматинци, славони и ромѣнци, отъ Банатъ, се солидаризираха противъ 3 милионнитѣ чистокръвни сърби, които представляватъ едва 20 % отъ Югославиянското население и иматъ 35 %—45 % неграмотни, когато Югославиянскитѣ малцинства едва иматъ 7—9 %, за да избегнатъ „ПОСЪРБЯВАНЕТО“ на 9 $\frac{1}{2}$ милиона малцинства—отъ 3 милиона Сърби. Борбата е въ своя апогей, и резултатитѣ се предвиждатъ, както се предвидиха и въ Испанската република.

Какво би било, ако се приложеше отначало, условията за прилагането на Версайския договоръ за малцинствата? Защо не се вземе като примеръ, живота на тритѣ народности отъ Швейцария? Тамъ живеятъ три народности: Французи, Германци и Италианци, които сѣ емигрирали отъ тѣхнитѣ държави но благодарение на безграничната свобода и на охолния животъ, сѣ най-горещи защитници на Швейцарската Република, и не приематъ подъ най-привлекателни обещания подъ национални чувствителности, ще откажатъ изселването имъ въ Франция, Германия и Италия, понеже безграничната имъ свобода автономното имъ управление, въ-

Свещ. Козма Ив. Георгиевъ

Постъ, въздържание, трезвеностъ.

Известно е че индийскитѣ браминни употребяватъ поствата храна приблизително като средство противъ всички болести. По тоя случай щатъмъ за полезно, въ преводъ, да предамъ на читателитѣ разговора на единъ браминъ съ единъ младъ английски лекаръ.

Брамина казва на европейца: „Ние съ отвращение отбѣгваме месото на животнитѣ съ каквото ние се окверняваме тукъ между нашата вражда и което, много често, ни донася смъртоносна треска, чрезъ упората и микробна дезинтерия, като че ли боговетѣ некатъ да сѣ отмъстятъ за кръвта на невиннитѣ животни, проливана отъ насъ поради

вашата неяснотностъ. А ние прекърваме днитѣ си спокойно въ съвършане и придържане къмъ благородни, възвишени, дѣла като отправяме нашата мисълъ къмъ изпълняване на доброто и подчинение на най-вѣрховното същество. Напротивъ, ние, които се тѣпчатъ съ месо, които се помрачаватъ съ възбудителни патieti, прѣкрватъ нещастенъ животъ и сами сте виновни за вашитѣ теглила. Гнева и пламването, а поради това и нерасходливостта, вѣчно се виждатъ отпочатани по вашитѣ лица пламнали и обезформени отъ месото. Ако вашитѣ чувства и да сѣ живи и силни обаче следъ това ставатъ прилични

на тигровитѣ и лѣвскитѣ отъ които даше страхотия и отвращение, У васъ кръвнишкия темпераментъ, който се проявява въ насилието и войнитѣ, още повече се уголемява поради ядевето месото на животнитѣ.

Истина е че ние сте поведическени на ръстъ и по корави но всички сте раскиснени на стопанството, което по скоро се дължи на добринитѣ, невинността и постоянството, на браминитѣ които не пиятъ и не се гневатъ. Нашата скромностъ държи мисалта ни прѣгава и бистра, и ни помага да проникнемъ въ най-дълбокитѣ истини и най-високата мъдростъ.

Цѣлътъ на човека е благото и ако то съществува на земята ти нѣма да го намеришъ нито въ богатството, нито въ слабата. То се състои въ спокойствието на сърдцето и

съвършеното утѣхване на теглитѣ. Нѣма да спечелишъ туй благо ако не павишъ у себе си скромностъ която най-добре отъ всичко друго ще те запази и успокои отъ гнѣвъ и гордостта които те истощаватъ. Подобни спасителни последици извиратъ отъ употребата на скромна проста, храна, неопанана чрезъ убийство, таквава каквато природата е приготвила за човѣка. Напротивъ за насъ да се живѣе значи да се яде. Между насъ обаче пиянството и тѣпкането съ храна сѣ непознати. Споредъ вашето мнение достатъчно е вашитѣ тѣла, добре охранени, да растатъ силни и да стѣнатъ годни за, война, за ловъ и физически трудъ, а пакъ скромността, въздържането, дѣлствената срамливостъ, устойчивостта въ характера, и обичаитѣ, сѣ съвсемъ

ТЕАТРАЛНА ВЕСТЬ

Въ Понеделникъ, 6 Февруарий т.г., на сцената на Народния Театър въ Букурещъ се изнесе пиесата ТЕОКРИСЪ отъ Викторъ Ефтиміу. Тая пиеса е отъ особенъ интересъ за насъ, понеже известниятъ драматургъ, авторъ на много исторически пиеси, тоя пътъ е подирилъ сюжета въ историята на българския народъ. Той ни пренася въ епохата на Царь Борисъ I, който е далъ християнската религия на българитъ. Съдържанието на пиесата е следното:

Подъ влияние на политическия условия, византийския императорски дворъ и интереситъ свързани съ

шителни и преувеличени кондуктори на индивидуализма, ги хипнотизиратъ въ това имъ охолно изолитаніе; а взаимното имъ съдѣйствие, за искрено и обективно управление, служи, като примѣрна свободна и щастлива държава въ Европа, гдѣто емигриратъ отъ години всички свободномислящи и гдѣто отиватъ да се заематъ, съ милиарди левове, всичкитъ велики сили и Велика Ромѣния.

За да добиемъ истинското сравнение между тия две държави, само народноститъ иматъ противоположни положения, ще потвърдимъ, че Швейцария е най-щастливата, най-богатата и гарантирана въ своя животъ, отъ всички Европейски сили, а Югославия, която диша още подъ диктаториалния чизъмъ, мува въ най-грозния хаусъ и мизерия и върви къмъ ужасната пропастъ на разкопаваніето и разцепленіето и всѣки нейнъ съседъ очаква съ нетърпение, да заграби пая на лъва.

Мир.

него, Царь Борисъ решава да сключи съ старитъ езически български божеества и да даде на своя народъ християнската вѣра, която вече сж възприели всички съседни държави и безъ която той не ще може да се издигне до желаното величие. За тая целъ изпращатъ отъ Византия сестрата на Бориса, СПЕРУЛА, която е била отъ малка пленница въ Цариградъ и е била възпитана като мисионерка на Христовото учение, подъ името ТЕОКРИСЪ. Срещу нея Борисъ освобождава КУФАЛАСА, гръцки калугеръ, робъ въ българския дворъ, който е посвѣтилъ Бориса въ тайнитъ на християнството. Следъ дълги колебания и душевни терзания, Борисъ, разчитайки на голѣмия си авторитетъ, смѣква боговетъ ПЕРУНЪ, СВАРОГЪ и др. и протрѣбва величието на православния кръстъ. Въмѣсто езичницитъ-жреци, обслужватъ вече смиренитъ христови служители. Но за добрия царъ не е било лесно да направи тая крачка и той нѣма покой—нощемъ на сънъ го измѣчватъ призрацитъ на старитъ български ханове—КРУМЪ, ОМОРТАГЪ, ПРЕСИАМЪ и го упрекуватъ задето е низвергналъ великитъ богове и задето пролива кръвъ за установяване на християнството.

Народъ и вельможи, доброволно или не, приематъ новата религия, само престолонаследника, най-голѣмия синъ на царя, ВЛАДИМИРЪ решително отказва да я приеме, понеже е безумно влюбенъ въ дъщерята на първожреца на бога ПЕРУНЪ, хубавицата СЕВАРА, заклета неприятелка на християнитъ. Но Борисъ му обещава, че ако приеме новата вѣра той, Борисъ,

ще се откаже отъ престола и ще постави Владимира на свое мѣсто.

Владимиръ приема съ тайното намерение, при пръвъ удобенъ случай да възстанови стария редъ. Той се покрѣства формално и се оженва за една християнка, принцеса отъ Критъ, която става българска царица. Помислилъ че дѣлото му е завършено, Борисъ се оттегля въ единъ манастиръ, облича калугерското расо и тамъ пише лѣтописа на славния си животъ.

Използувайки едно народно възстание, Владимиръ се отказва отъ християнството и възстановява старитъ богове. Жена си изгонва и, за да се издигне въ очитъ на любимата си СЕВАРА, дъщерята на първожреца, подлага на изтезание християнитъ и ослѣпява епископитъ, които се намиратъ въ страната. Въ тъмната манастирска килия Борисъ узнава безчинствата на своя синъ. Загриженъ за сждбата на своето царство, съ помощта на двама ромѣнски войводи той отива въ България, смѣква отъ трона Владимира и поставя по-малкия си синъ Симеона, християнинъ, високо интелигентенъ и мѣдъръ човекъ, възпитанъ въ Цариградъ. Симеонъ, размишлявайки върху начина, по който народа доброволно може да приеме религията, идва до убеждението, че Словото Божие не трѣбва да се проповѣдва само на гръцки, латински и еврейски, както претендирали гръцкитъ духовници, а и на простия български езикъ.

Той превежда на български езикъ Светото Писание и прави достъпни за народа великитъ истини, които се криятъ въ него. Въмѣсто „Кирие елейсонъ“ прозвучава вече българското „Господи помилуй...“ Тѣй, христовата бѣра облѣна въ кръвъ се възцаряване тоя пътъ не насилствено, а разбрана и обикната.

Изградена върху темата на въз-

ния конфликтъ между добри и зло, изпълнена съ хубави идеи и драматично издържана, пиесата зарегиструва успѣхъ. Авторътъ, богато надарена съ творческа мощъ и фантазия натура, успѣва да даде на мртвитъ исторически фигури необходимата жизненостъ. Образътъ на Царь Борисъ, величественъ и мощенъ, осанката на хубавата горда жена, византийската императрица Теодора, недостойниятъ Владимиръ, жреци, вельможи, богове, духовенство, войници—всички оставатъ запечатани въ възбуждението ни. Афиша изненадва съ многото на брой действующи лица, но таланта и драматичната техника на автора дава на всѣкиго по отдѣлно добре определено мѣсто и значение въ пиесата. Даровитиятъ драматургъ и стихотворецъ (познатъ и на нашата публика съ пиесата „Великия духовникъ“, която преди 2—3 години се представи и въ нашия градъ), Викторъ Ефтиміу е направилъ нѣколко признания, че това, по неговото мнение, е една отъ най-хубавитъ му пиеси. Идеята да я напише му е дошла презъ време на една екскурзия въ София. Наистина, освенъ добре сплетената на сериозна основа интрига, пиесата се отличава съ безупречни звуци стихове и необикновена музикалност. Забележителенъ е и факта че автора самъ режисира пиесата си, която е подраздѣлена на картини, така че ставатъ чести промѣни на декори. Използуватъ се феерични свѣтлина, шумови и музикални ефекти и по тоя начинъ се достига до силно внушителни сцени, както напримѣръ тая на покрѣстването, особено блѣскаво поставена. Първиятъ ромѣнски театъръ не пожали срѣдства за да даде грандеозна постановка на тая пиеса.

излишавъ. Вие възхвалявате шума, гордостта, боя и убиването, а вие се стрѣмимъ всичко да успокоимъ, всичко да подобримъ д-же онова което е наше го отстъпваме мирно и доброволно. Въ замѣна на това вие сме свободни отъ вашитъ болести. Нашитъ враги сж привлекателни, вие не знаемъ какво се казва нервностъ, нехраносмилане, не знаемъ вашитъ болѣванни въспаления, нито подгря, нито апopleksia. Нашитъ чувства сж деликатни и приятни и поради тая причина сж по голѣмо съжалѣние, отъ колкото вие, се отнасяме къмъ нещастieto на другитъ; вие сте още и егоистични при все че вашата религия ви проповѣдва любовъ къмъ ближнитъ.

Вие, които неотдавна наводнитъ нашата страна Индия, живѣете тѣ-

лесно а вие духовно. На вазъ липсва най-нужната и най-благородна мъжественостъ въ обнискитъ къмъ каквато и да било неприятностъ и нещастие.

Който неправъ точна смѣтка за болѣвостта си не е мѣдъръ при все че се мисли за философъ. Вие играете съ нашето сърдце като умъртавявате животнитъ, лишени отъ защита, и ги убивате съвършено напразно само за да станитъ по тлъсти и по лошави, но никакъ не и по здрави. Авъ съ голѣмо внимание прочетохъ вашата история и вашата революция и намѣрахъ че съвсемъ е невъзможно да ви нарека щастливи. Вие никога не сте благодарни отъ вашитъ наредби! често си смѣнявате вѣрата и минавате отъ секта на секта и съ това никакъ не ставате по щастливи или пакъ по-

добри. Менъ ми се струва че вие сами не сте благодарни дори отъ вашитъ моди и вашитъ дрехи.

Съ вашето тичане за плячка вие обикаляте цѣлия свѣтъ за да го превземете и често, върѣйки че събирате купове отъ злато, оставатъ неблагоприятни отъ вашия животъ като свършватъ чрезъ самоубийство поради безумната причина че сте опитали всичкитъ сладости на живота.

... Богъ ви наказва като ви снабдява, споредъ вашето желание, съ една безир-йна гордостъ и затова вие често презкачате границитъ на всяка човештина. Възбуждателнитъ питиета, които ви довеждатъ до глупостъ, и жаждата за кръвъ ота-наха естествени въ вазъ и ви преоб-мърнаха на дѣла въѣрове. Глупавитъ ваши развѣченни (аграта на

карти и др.) въ време на отбрание или угощение, даватъ поводъ на дълги караници; вие винаги се грѣшимъ за нашето почтено спокойствие, прилично за човѣка предъ лицето на Бога.

Човѣкътъ е повиканъ да живѣе разумно. Умътъ трѣбва да владѣе надъ него а тѣлото да му бжде робъ.

Но какво нещо е тѣлото ако не дрѣжа на душата на безсмъртния? Н-ше о въздигане съвсемъ не се дължи на тѣлеснитъ сили, на богатството, или блестящитъ искусства които създаватъ у вазъ гордостъ, нито пакъ на очарователнитъ произведения на вашата индустрия. Всичко това сж срѣдства и служатъ, да манифестиратъ желания които раждатъ други желания и тоя дукъ убива самитъ вазъ. Вашитъ философи и поголѣмата частъ на вашитъ

ВРАНИ

Две врани Гра и Га на глава мъртва биле сбрали.

Мъртва глава съ езикъ изпле-зень и очи изцъклени.

Гра за очитъ полакомилъ, а Га—за езикътъ. Веднага ключоветъ въ движение наредили. Но, при последня клък, при тѣхъ Вранъ—Митиканъ долита. Съ двата крака на мъртвата глава стжива и Гра и Га строго пита:

—А къде сж очитъ и езика? Или вие мислите, че лешъ, току тѣй, е падналъ?

Не допускамъ, че не сте чели „Нашъ Гласъ“, а въ него и между редоветъ се чете, кому какъвъ пай се пада отъ подобенъ лешъ.

Гра и Га се объркаха.

Да излъжатъ дъртата врана не посмѣха. Ето защо грешката си признаха.

—Голѣмъ грѣхъ сте сторили, като на чуждъ пай сте посегнали. Очитъ и езикътъ струватъ и тежатъ по-вече отъ главата.

Гра и Га очи опулватъ и питатъ: —А че какъ е възможно, дърта врано, очитъ и езикътъ да тежатъ по-вече отъ главата?

—Това се доказва съ везнитъ на в. „Нашъ Гласъ.“ Но защо въ

Ролитъ сж разпредѣлени между най-добритъ сили на театъра. Царъ Борисъ е създаденъ отъ Калборяну, актьоръ съ голѣми възможности, силенъ жестъ и гласъ. Ролята на Теокристъ заема Аджеспина Макри Ефтимии, съпруга на автора, една отъ най-добритъ ромънски трагични актриси. Императрицата Теодора е дадена на Мариосара Войкулеску —изобщо използванъ е внушителенъ ансамбълъ.

Георги Язаджиевъ—Бурсурецъ

препирнята си да прибѣгваме до „Нашъ Гласъ“, когато, то се знае, отдавна той престана да бжде само нашъ гласъ.

А нали сме врани, нека между насъ си останемъ...

Отъ станалото поука почерпете! Сега въ помощъ ми се притечете! Черепътъ да разбиемъ, та отъ мозъкътъ му да си поклѣвна.

Бѣха времена, когато седмично изияждахъ по нѣколко езици, мозъци и др. лакомства.

Истина ви казвамъ. Пари пропилѣхъ. Но, затуй пъкъ и сили придобихъ.

Отъ езицитъ, езикътъ ми се развъртя, —сжчинска въртиленска. Дърпай, пушай, постоянно ще чувашъ бър. р. р. р. А това е материялъ за в. „Нашъ Гласъ“. Отъ мозъцитъ по—малко придобихъ. Малко се втелихъ. Зеръ—бѣха все телешки. Но нищо. Днесъ телетата сж на почитъ. Тѣ претендиратъ, че сж орали преди бащитъ си. Тѣ не върватъ, че рога ще имъ пораснатъ...

Черепътъ биде разбитъ.

—Сега моля,—постойте на страна! И Вранъ—Митиканъ лакомо закълва мозъкътъ отъ главата. За мигъ—черепътъ биде празенъ...

—Га аа! гааа! провикна се старата врана.

Гра и Га разбраха доволството ѝ и свенливо я попитаха:

—А къде е трупътъ на тази глава?

—Гарги други го кълватъ...

А ние сме врани, между насъ да си останемъ..!

И... три врани, въ три посоки отлетѣха...

Човѣче, заслѣпенъ отъ фалшава мѣдростъ, не чувствувашъ ли въ себе си тѣя жана жажра на върховното сжщество? Или твоя умъ е вълдетвие отъ търкаването на материята? Или ти трѣбва да удовлетворишъ само нечеститъ охотъ и да се насоявашъ отъ животинскитъ страсти които вълнуватъ тѣлото и кръвта? Напоследѣтъ, човѣче, яжъ, пий, распусни се, натжиквай утробата си, потъвай въ лукотъ, сѣдай въ реда на животинитъ и влачи се въ калъта. —тамъ гдѣто те очакватъ болести и затъпяване на душата, които ще те освободатъ отъ светитъ връзки що те държатъ на една чиста и свѣтла височина. А ние, добродѣтели осно-ве на Браамъ, къмъ които прибѣгватъ последователитъ на знамени-титъ Платонъ и Платонъ, възбон-зете свѣтлината на тѣя истинни ис-

Ще го оставимъ да си отдѣхне!

Думата ми е за главния редакторъ на в. кѣ „Нашъ Гласъ“—за г. Ив. Митиковъ.

Старъ човѣкъ е, пъкъ и болни-чавъ! Хуманно е, да го оставимъ малко, да си отдѣхне. Дотегнало му на истини отъ истини да отговаря. Не сдържа човѣка и далъ воля пакъ на немислицитъ си и на сверао-словие то си. Лича отъ езика му кой-то базощадо сине обиди по мой адресъ. Азъ нѣма го сждя. Нѣма да искамъ кѣто тѣхъ по 100,000, 200,000 и 500,000 левъ за възстановяване на честта си. Само тѣхната честъ мо-же да се възстановява съ стотици хиляди левъ. Азъ пари не търся. Оставамъ общественъ сждъ да го сжда и ми даде морално удовлетво-рене. Отивамъ тамъ, отиде то тѣ обгати!

Вмѣсто азъ да казвамъ, що е Ив. Митиковъ и на какво е способенъ, нека всѣки гражданинъ, които тър-си истината и правдата, прочете всичко писане отъ менъ (бр. 32 и др. 34 на „Пробуда“) и всичко пи-сане отъ него (бр. 3, 7, 9, на „Нашъ Гласъ“) и самъ си направи заклю-чението.

Не свикналъ човѣка съ истината мжчно може сега да се справи съ нея!

Препълнитъ броя отъ 19 Фѣвр. на „Нашъ Гласъ“ съ немислица. Истинния му душевенъ животъ сѣмъ засягалъ. Изглежда този човѣкъ да е обървалъ понятията си. Истинния му животъ не познавамъ и не сѣмъ засягалъ. Познавамъ този му жи-вотъ, които всѣки познава. Него обрисувашъ азъ. Не, казва той, това е истинния ми животъ. Кѣкто му уидисва, тѣй нѣмъ човѣка, като немже съ факти да се оправдае. „Де го чукашъ, де се пука!“ Съвети сѣмъ му давалъ. Пѣви Боже! Кѣмъ може на г-нъ Ив. Митиковъ съветъ да даде? Той много е преживѣлъ, много е работилъ и много е напра-влялъ. Той има претенцията видна роля да играе и да играе въ живо-та, затова много е грѣшилъ. Пѣлъ азъ сѣмъ спадъ споредъ него. Олде ще

дойдатъ тогава грѣшкы? Такъвъ е смя тѣз на цяраната отъ него рус-ка пословица. Вара го, печя го, всѣ Ив. Митиковъ, всѣ съ грѣдоманията си на чело.

Обрадѣлъ се той, че г. Карилъ Маноловъ вземалъ командировачи. А пъкъ не казва предъ гражданство-то, че тѣя пари сж плащани тѣмъ отъ тѣя хора, които азъ обвиняхъ въ прехосничество. Благодаря му, де, подирѣни твърдението мѣ, каже. Лефтеровъ сж грѣхосвали безъ-борно средствата на обществото! Та доказва сѣмъ моето предположение, че тѣ и за миналитъ години сж хар-чили шедро средствата на общество-то. За тѣя му дързостъ дали вѣи да му опѣятъ и другото ухо? Г-нъ Ив. Митиковъ нещѣ да разбере, че вѣи сж тѣя които сж давали, а не тѣя които сж вземали, това шо имъ се давало. Самъ твърди, че г. К. Мано-ловъ презъ това време не е билъ дори и настоятелъ, а пъкъ го вини за чужда смѣтка. Това се казва об-щественъ и журналистъ! Истина! Кому трѣбва тѣ? Кѣкто я търся, лудъ е, идкотъ е, глупавъ е и пр!

И грубъ реалистъ и човѣкъ, които разбира пула на времето ме из-първъ той! Х... Х... че може ли г. Митиковъ да ми отсѣжни първен-ството си въ това отношение? Да не се познаваме и да не ни позна-ватъ хората, иди дойда. Пѣкъ, знае се, тои каже може!

За приказване много, но азъ спи-рамъ.

Държъ на обещанието си, че шо го оставя да си отдѣхне, но при едно условие: винаги истината да казва, да не обга отъ нея! Спасение то му е тамъ!

Да го ведемъ, шо се поправи ли?

Д. Ст. Желѣзаровъ

БЛАГОДАРНОСТЪ

Д-во „ДОБРОДЕТЕЛКА“ благо-дари на долоозначенитъ лица за даренията, които направиха на без-платната детска трапезария: Георги Петровъ, Петъръ П. Христовъ, Мар. Т. Паянтова, Захарий Т. Миневъ, Христо Андреевъ, Марий-ка Начо Даневъ, Стоянка Маркова, Ел. Атанасова, Вълкана Воденчаро-ва, Фроска Мирчанова, Марко Или-евъ, Елена Ив. Диматрова, Григоръ Даневъ, семейство Ампарцунъ, Ив. Желѣзовъ, Л. Радоневъ, Свещеникъ Козма Георгиевъ, Димчо Николовъ, семейство Токушеви, Анастасия К. Бакалева, Люба Анг. Димитранова, Мар. Р. Русева, г-жа Ганка Ц. Желѣзарова, г-жа Бъркалова и г-жа Х.

Днесъ 20 февруарий 1933 Арменското Об-щество въ гр. Силистра отпразнува най-го-лѣмъто национално си празникъ въ са-лона на тѣхното училище съ литературна утрѣ. Присѣствуваша официалнитъ гости: началъ съ г. Префекта Силистра, г. Генералъ Тодичевъ, г. кмета Мелдонъ и др., както и многото гости на Б. Обществото. Свѣтъ е гражданъ българинъ. Салона бе прѣп-ленъ съ публики. Празникътъ се отвори съ речъ отъ подпредседателя на Армен. Общест-во г-нъ Сар. Саркисянъ, последванъ съ етери историческа речъ отъ г-ца Маназянъ и нишка. Последва следъ това ученичес-ка сценка, декламации и пѣсни, а официал-нитъ гости се поканиха въ канцеларията на училището на реченция, гдѣто на ново о-казаха слова отъ подпредседателя на Об-ществото, г-нъ Префекта, г-нъ Генерала и г-нъ Кметъ. Всички оратори казаха похва-ли и насърчителни думи за Арменското на-ционално и културно дѣло.

тѣна въ потъмнѣлитъ сѣр ни на западъ, научете европейца на най-благородния началъ на животъ, научете го на скромностъ и въздържа-ностъ въ яденето, научете го да обача невинната тѣшина и човѣшкитъ чувства. Трезвеността и въздържа-нето, шо увърятъ европейецъ, че не сжществува само материя, че жетанското достоинство на човѣка се състои въ моралитъ му качест-ва и че най-последъ животинския жи-вотъ, когото толковъ много хвалатъ европейцитъ, е отрова за човѣка и смъртъ на всѣко щѣе не само тѣлесно но и душевно.

Продава се кжца въ улица „Унире“ № 5—за сведения въ печатницата „Прогресъ“

Силистра

лекаръ се занимаватъ само съ ма-териалната частъ на нашето сжщест-во. Тѣ смѣтатъ че всички душевни сили произлизатъ отъ външни надѣ-гания и звучатъ явленията които иматъ само временно значение и се опитватъ да обяснатъ всичко съ помощта на физически или хими-чески явления като сж прѣдстави-ватъ че човѣкъ е просто машина, автоматъ, и безъ нѣто едно основа-ние увъряватъ че неговия умъ не е друго освѣтъ продуктъ на мозакътъ. Така доктрина, която поставя човѣ-ка въ реда на животинитъ, гов-ри само за смъртъ, която ва винаги го е рава ведно съ тѣлото. Но свѣ-щенитъ тайни на нашъ животъ от-криватъ ни вселта на Бога и ни потуждатъ да въенасиме химни за слава и благодарностъ на създателя на чудесата, необясними за умѣтъ.